

Паніум — число двадцять два

31 грудня 2023 року

Jeff Pippenger

2026-03-12

З 31 грудня 2023 року Лев із племені Юдиного розпечатує пророчі істини у визначеному порядку. Цей порядок легко встановити, переглянувши статті, розміщені на вебсайті Future for America. Останніми місяцями було розпечатано багато істин, і вони глибокі! Порядок не випадковий, він цілеспрямований. Ця послідовність виразно вказує на цілеспрямований, послідовний процес, який Христос, як Лев із племені Юдиного, звершує, коли розпечатує остаточні випробувальні звістки для церкви, а відтак для світу. У книзі Об'явлення Лев із племені Юдиного бере книгу, запечатану сімома печатями, і знімає печаті по одній — у встановленому порядку.

Будуть розкриті у властивому їм порядку

Після того як ці сім громів промовили своїми голосами, до Івана надходить повеління, як і до Даниїла, щодо книжечки: «Запечатай те, що промовили сім громів». Вони стосуються майбутніх подій, які будуть відкриті у належній послідовності. Даниїл постане у свою долю наприкінці днів. Іван бачить розпечатану книжечку. Тоді пророцтва Даниїла займають належне місце у вістках першого, другого й третього ангелів, які мають бути дані світові. Розпечатання книжечки було вісткою щодо часу.

Книги Даниїла та Об'явлення становлять одне ціле. Одна — пророцтво, інша — об'явлення; одна — книга запечатана, інша — книга відкрита. Іван почув таємниці, які промовили громи, але йому було наказано не записувати їх.

"Особливе світло, дане Іванові, що було виражене у семи громах, було описом подій, які мали відбутися під час першої і другої ангельської вістки. Було не на краще, щоб люди знали про ці речі, бо їхню віру необхідно було випробувати. У Божому порядку мали бути проголошені найдивовижніші й передові істини. Перша і друга ангельські вістки мали бути проголошені, але подальше світло не мало відкриватися, доки ці вістки не звершать своєї визначеної роботи. Це зображено ангелом, який стоїть однією ногою на морі, проголошуючи найурочистішою клятвою, що часу більше не буде." Біблійний коментар адвентистів сьомого дня, том 7, 971.

Остаточне об'явлення «семи громів» було відкрито після 2023 року, і воно виявило, що «сім громів» представляють перше альфа-розчарування аж до останнього омега-розчарування. Іванові не було дозволено визначити «сім громів», бо об'явлення «семи громів» не було одиничним звершенням історії, але ілюстрацією «окреслення подій», що відбулося в міллеритській історії і знову відбудеться в останні дні. Досконале звершення було показано, щоб проілюструвати історію від 18 липня 2020 року аж до скорого недільного закону. Лев відкрив те світло, щоб воно засяло на історію спорудження храму ста сорока чотирьох

тисяч.

В історії міллеритів «сім громів» позначали період від 1798 до 1844 року, коли міллеріти проголошували «найчудовіші та передові істини». У виконанні дорученої їм праці міллеріти були випробувані. Вони не повністю розуміли звістку, яку проголошували, ані історію, яку звершували. Істини, що їх вони проголошували, були тим, що сестра Вайт визначає як «передові істини», які не мали бути зрозумілими до того, як вістки першого й другого ангелів звершили свою працю.

Коли «сім громів» досягають свого досконалого сповнення, ті «майбутні події» представлені вістками трьох ангелів із чотирнадцятого розділу Книги Об'явлення у поєднанні з Книгою Даниїла. Діло ста сорока чотирьох тисяч, яке представлене «майбутніми подіями» «семи громів», полягає у поєднанні Книги Даниїла з трьома ангелами.

Господь незабаром покарає світ за його беззаконня. Він незабаром покарає релігійні організації за те, що вони відкинули світло й істину, які були їм дані. Велике послання, що поєднує послання першого, другого й третього ангелів, має бути донесене світові. Це має бути тягарем нашої праці. Біблійний коментар адвентистів сьомого дня, том 7, 950.

Від 31 грудня 2023 року Лев із племені Юди розпечатує пророчі істини у визначеному «порядку».

Історія міллеритів

Нині живуть такі, які, вивчаючи пророцтва Даниїла та Івана, одержали від Бога велике світло, коли проходили шляхом, на якому особливі пророцтва здійснювалися у встановленому порядку. Вони несли народові звістку часу. Істина засяяла ясно, мов сонце опівдні. Історичні події, що показували пряме виконання пророцтва, були представлені народові, і було видно, що пророцтво є образним окресленням подій, які ведуть до завершення історії цієї землі. Вибрані вісті, книга 2, 101, 102.

«Порядок», у якому Христос розкриває вістку «Опівнічного крику», відображає «історичні події», що демонструють «пряме виконання пророцтва» і ведуть до закриття випробувального часу. Пряме виконання пророцтва в останні дні не є одкровенням пророцтв, заснованих на часі, проте Пальмоні все ж використовує числа, щоб визначити прямі виконання пророцтва. Часу більше не буде, і хоча міллеріти несли «вістку часу» своєму поколінню, вістка третього ангела сильніша за «час».

"Господь показав мені, що вістка третього ангела має йти і бути проголошена розсіяним дітям Господнім, і що їй не слід прив'язувати до часу; бо час більше ніколи не буде випробуванням. Я бачила, що деякі впадають у фальшиве збудження, яке виникає від проповіді про час; що вістка третього ангела сильніша за час. Я бачила, що ця вістка може стояти на власній основі, і що їй не потрібен час, щоб її зміцнити, і що вона піде в могутній силі, звершить свою працю і буде скорочена в праведності." Досвід і видіння, 48.

Послідовний «порядок» розкриття пророчих істин окреслює поступальний хід історії, а також вказує на розвиток послання. «Порядок» представленої історії, а також кроки того, як Лев з племені Юдиного розкриває послання, починаючи з 31 грудня, обидва мають спасенне значення для розуміння. У липні 2023 року голос у пустелі почав готувати шлях для розкриття 31 грудня 2023 року. Тоді Лев з племені Юдиного розкрив перший розділ книги Об'явлення.

Ніщо інше

"Урочисті вістки, дані в Об'явленні у встановленому для них порядку, мають посідати перше місце в свідомості Божого народу. Нічому іншому не слід дозволяти поглинати нашу увагу." Свідчення, т. 8, с. 301, 302.

Статті, розпочаті в 2023 році, мають «посідати перше місце в умах Божого народу».

Усе, що Бог у пророчій історії визначив сповнитися в минулому, уже сповнилося, а все, що ще має прийти у свій час, сповниться. Даниїл, Божий пророк, стоїть на своєму місці. Іван стоїть на своєму місці. В Одкровенні Лев із племені Юдиного відкрив дослідникам пророцтв книгу Даниїла, і таким чином Даниїл стоїть на своєму місці. Він свідчить про те, що Господь відкрив йому у видінні про великі й урочисті події, які ми повинні знати, коли стоїмо на самому порозі їхнього сповнення.

"В історії та пророцтві Слово Боже змальовує довготривалу боротьбу між істиною й оманною. Та боротьба ще триває. Те, що було, повториться." Вибрані вісті, книга 2, 109.

Тридцять

Вістка сорокового вірша одинадцятого розділу книги Даниїла була розпечатана й формалізована у 1996 році. Тридцять років потому прихована історія того ж самого вірша нині розпечатується у зв'язку з формалізацією вістки Опівнічного Крику, вістки, що складається з виправленого зовнішнього передбачення щодо ісламу у зв'язку з виправленою внутрішньою вісткою Опівнічного Крику. Вістка Опівнічного Крику проголошується перед недільним законом шістнадцятого вірша, бо саме при недільному законі в притчі зачиняються двері.

Петро

Це ставить Петра в історію запечатання ста сорока чотирьох тисяч. Петро мав вістку, яку він проголошував у горниці, і вістку, яку він проголошував у храмі. Вістка горниці є опівнічним кличем притчі, а храмова вістка — гучним кличем третього ангела. Щоб Петро міг проголосити вістку опівнічного кличу в горниці, вістка Петра спершу мала бути виправлена й формалізована. Виправлення й формалізація здійснюються шляхом об'єднання ліній пророцтва, які Лев із племені Юди ідентифікує, починаючи з 31 грудня 2023 року.

Нині завдання полягає у формалізації вістки Опівнічного крику. Формалізація цієї вістки була типологічно представлена Вільямом Міллером у 1831 році та журналом *The Time of the*

End у 1996 році. Виправлення вістки, що призвело до першого розчарування 18 липня 2020 року, було типологічно представлене як Йосією Літчем, так і Самуелом Сноу. Праця, яку кожен із них звершив, «спричинила» той «ефект», що настав у відгомоні 11 серпня 1840 року та у відгомоні руху сьомого місяця. У 1840 році вістка була донесена до кожної місійної станції у світі, а в 1844 році вістка Опівнічного крику прокотилася східним узбережжям Сполучених Штатів, немов приливна хвиля. Праця людей «спричинила» «ефект» виливання Святого Духа. 1840 рік був звернений до світу, представленого морем, а 1844 рік — до Сполучених Штатів, представлених землею. Символом 1840 року був Христос, що стоїть на землі й на морі в десятому розділі Об'явлення, і саме цей розділ окреслює історію від 1840 до 1844 року та зображує Христа, який стоїть на землі й на морі.

І в 1840, і в 1844 роках уточнення пророцтва було перенесенням уперед у часі — до точної дати. Одне стосувалося пророцтва про іслам, інше — пророцтва щодо притчі про десять дів. Одне було зовнішнім, а інше — внутрішнім. 1844 рік також містив у собі помилку, що полягала в нерозумінні святилища. Чи святилищем була земля, чи небесне святилище? Це нерозуміння було ще глибшим, ніж просто питання визначення святилища, бо воно також становило випробування щодо того, чи піде душа за Христом із Святого до Святого святих.

Я бачила, як Отець підвівся з престолу і, в полум'яній колісниці, увійшов у Святе Святих за завісою та сів. Потім Ісус підвівся з престолу, і більшість тих, що були схилені, підвелися разом із Ним. Я не побачила, щоб після того, як Він підвівся, від Ісуса до байдужого натовпу перейшов бодай один промінь світла, і вони залишилися в цілковитій темряві. Ті, що підвелися, коли підвівся Ісус, не зводили очей з Нього, коли Він залишав престол і провів їх трохи далі. Тоді Він підніс Свою правицю, і ми почули Його лагідний голос, що промовляв: «Зачекайте тут; Я йду до Мого Отця, щоб прийняти Царство; зберігайте ваші одежі незаплямованими, і невдовзі Я повернуся з весілля та прийму вас до Себе». Тоді хмарна колісниця, з колесами, подібними до полум'яного вогню, оточена ангелами, прибула туди, де був Ісус. Він увійшов до колісниці й був перенесений у Святе Святих, де сидів Отець. Там я побачила Ісуса, великого Первосвященика, що стояв перед Отцем. На подолі Його одежі — дзвіночок і гранат, дзвіночок і гранат. Ті, що підвелися з Ісусом, підносили до Нього у Святому Святих свою віру й молилися: «Отче Мій, дай нам Твого Духа». Тоді Ісус дихав на них Святим Духом. У тому подиху було світло, сила та багато любові, радості й миру.

Я обернувся, щоб поглянути на згромадження, яке все ще було схилене перед престолом; вони не знали, що Ісус залишив його. Здавалося, що Сатана перебував при престолі, намагаючись продовжувати Божу працю. Я бачив, як вони зводили очі до престолу і молилися: "Отче, дай нам Твого Духа". Тоді Сатана дихнув на них нечистим впливом; у ньому було світло й велика сила, але не було солодкої любові, радості й миру. Метою Сатани було тримати їх в омані та відвести назад і обманути Божих дітей. Ранні твори, 55, 56.

Святилище було визначене як «ключ», який пояснював усі непорозуміння, породжені неправильним розумінням святилища. Воно було «ключем», який пояснював розчарування. В останні дні «ключем» є розчарування, яке пояснює неправильне розуміння храму.

Від 22 жовтня 1844 року «часу вже немає», і помилку розчарування від 18 липня 2020 року тепер належить виправити, але не щодо часу, бо часу вже немає.

І ангел, якого я бачив, що стояв на морі й на землі, підняв свою руку до неба і присягнув Тим, Хто живе навіки віків, Хто створив небо і все, що в ньому, і землю та все, що на ній, і море та все, що в ньому, що часу вже не буде; але в днях голосу сьомого ангела, коли він почне сурмити, звершиться таємниця Божа, як Він звістив своїм слугам, пророкам. Об'явлення 10:5–7.

Місце, зазначене в пророцтві, яке слід виправити, — Нешвіл, штат Теннессі; і це місце не може бути змінене, бо його вказала не організація Future for America, а Еллен Уайт, і Дух пророцтва ніколи не помиляється.

«Перебуваючи в Нешвіллі, мені довелося промовляти до людей, і в нічну пору з'явилася величезна вогненна куля, що спустилася просто з неба й осіла в Нешвіллі. Із тієї кулі, мов стріли, виривалися язики полум'я; вогонь пожирав будинки; будинки хиталися й падали. Там стояли деякі з наших. „Це саме так, як ми очікували, — казали вони, — ми цього сподівалися.“ Інші в розпачі заламували руки й взивали до Бога про милість. „Ви знали це, — казали вони, — ви знали, що це гряде, і не сказали ані слова, щоб нас застерегти!“ Здавалося, вони ладні були розірвати їх на шматки за те, що ті ніколи їм не сказали й зовсім не подали жодного застереження.» Рукопис 188, 1905.

Внутрішній сенс події з вогняними кулями над Нашвіллом полягає в тому, що вона виявляє: лаодикійський адвентизм сьомого дня знав про попереджувальну вістку щодо Нашвілла, але мовчав. Це та точка в пророчій історії, де виявляються «сором» або «радість» вістки Опівнічного крику. Це та точка, коли ті, кому належить стати стягом, починають підноситися, на відміну від тих, хто тоді осоромлюється людьми світу, роздратованими й обуреними тим, що лаодикійський адвентизм сьомого дня не подав жодної попереджувальної вістки про Нашвілл. Те саме пророче розрізнення було представлене на горі Кармель між Іллею та пророками Ваала, а також в історії другого ангела міллеритів, коли протестанти стали відступницькими протестантами й розпочали свою роль лжепророка, ставши дочками Риму. У 1989 році політичний ріг через Рейгана вчинив те саме; тільки Рейган не став дочками Риму, він став Ахавом і Хлодвігом Першим — коханцями Риму.

Мені була представлена сцена. То була ніч перед суботою. Саме тоді була представлена та сцена. З вікна було видно величезну вогненну кулю, що зійшла з неба, і вона впала туди, де відливали споруди з колонами; особливо мені були представлені колони. І здавалося, що куля підлетіла просто до будівлі й розстрожила її, і вони побачили, що вона розгалужувалася, розгалужувалася, розширювалася, і вони почали кричати та голосити, та голосити, і заламувати руки; і, як мені здалося, деякі з наших людей стояли там поблизу, кажучи: «Ну, це саме те, чого ми сподівалися; це саме те, про що ми говорили; це саме те, про що ми говорили». «Ви знали це?» — казали люди. «Ви знали це й ніколи нам про це не сказали?» Мені здавалося, що на їхніх обличчях була така мука, така мука в їхньому вигляді». Рукопис 152; 1904.

Розчарування 18 липня 2020 року є «ключем» до розпізнання храму, який має бути піднесений як стяг. Розрізнення двох класів адвентистів є важливою темою біблійного пророцтва. Єремія відмовився приєднатися до «зібрання насмішників», а церкви Смирни та Філадельфії обидві були протиставлені синагозі сатани, члени якої твердили, що вони юдеї, але ними не були. Відмінність між двома класами сповідників-адвентистів виявляється у методології, яку вони застосовують для вивчення Біблії. Це розрізнення між істинною освітою та «вищою освітою, так званою», як її називає Сестра Вайт.

Нашвілл відомий як «Афіни Півдня», і найвідомішою спорудою, що репрезентує Грецію в Нашвіллі, є Парфенон у парку Сентенніал, збудований 1897 року як точна копія давньогрецького Парфенона у натуральну величину. Його збудували на відзначення століття від набуття Теннессі статусу штату 1796 року, і спочатку планувалося знести його після завершення святкувань. Натомість 1903 року цю ділянку перетворили на парк, а Парфенон відбудували як постійну споруду у 1920–1931 роках.

Назва «Парфенон» походить від грецького слова *parthénos*, що означає «діва» або «дева» і позначає Афіну в її аспекті недоторканної, мудрої та войовничої богині мудрості, стратегії, мистецтв, ремесел і цивілізації. Зведений між 447–432 рр. до н. е. на Акрополі в Афінах, Парфенон містив у собі велетенську хризоелефантинну (із золота та слонової кістки) статую Афіни, створену скульптором Фідієм,— по суті, слугуючи їй «домом» або божественною оселею, де, як вважалося, вона була присутня.

Наголос західної освітньої системи на широкій освіченості, критичному дослідженні, громадянській підготовці та концепції вільних мистецтв є фундаментально вкоріненим у античній грецькій філософії та практиці. Без Академії Платона, Лікею Арістотеля чи афінської пайдеї сучасна шкільна освіта, якою ми її знаємо, виглядала б зовсім інакше.

У 1904 році за дев'ять миль від Нашвілла було засновано Школу Медісон. Еллен Уайт була членом-засновником ради директорів первісної Школи Медісон (офіційно — Нашвільський сільськогосподарський і нормальний інститут, згодом відомий як Коледж Медісон). Вона виконувала обов'язки члена-засновника ради директорів від часу заснування у 1904 році. У складі ради вона залишалася приблизно до 1914 року (року, що передував її смерті у 1915 році).

Це було єдине правління коледжу чи установи, до складу якого вона коли-небудь погодилася увійти й у ньому служити. Вона свідомо обмежувала прийняття подібних офіційних посад в інших адвентистських організаціях, проте зробила виняток для Медісона через його відповідність її освітнім настановам (самоутримне, засноване на фермерському господарстві, орієнтоване на місіонерство навчання з наголосом на Біблії, ручній праці та практичній підготовці до служіння на Півдні й поза його межами). Нашвільські вістки від Сестри Вайт надійшли в 1904 і 1905 роках, у той самий період, коли розпочинала свою діяльність Медісонська школа, а експозиція Парфенона перетворювалася на постійну споруду в постійному парку. Символ грецької освіти і небесної освіти обидва позначили свої початки в одному й тому самому короткому відрізку часу, який був тим самим

періодом, коли були дані видіння нешвільських вогняних куль.

Минулої ночі переді мною постала картина. Можливо, я ніколи не відчуватиму свободи розкрити все це, але дещо розкрию.

Здавалося, що на світ спустилася величезна вогняна куля і розтрощила великі доми. Тут і там лунав вигук: «Господь прийшов! Господь прийшов!» Чимало виявилися неготовими до зустрічі з Ним, але небагато вигукували: «Слава Господу!»

«Чому ви прославляєте Господа?» — запитували ті, на кого насувалася раптова погибель.

'Бо нині ми бачимо те, чого ми шукали.'

«Якщо ви вірили, що ці події наближаються, чому ви не сказали нам?» — була жахлива відповідь. «Ми не знали про ці речі. Чому ви залишили нас у невіданні? Знову й знову ви бачили нас; чому ви не познайомилися з нами і не сказали нам про суд, що має настати, і про те, що ми повинні служити Богові, щоб не загинути? Тепер ми загинули!»
Рукопис 102, 1904.

Контекст вісток про Нашвілл був географічно поміщений у духовну площину істинної або хибної освіти. Освіта, що готує душу бути громадянином або неба, або землі. У видіннях сестри Вайт про Нашвілл немає жодної згадки про іслам, тож яке було б обґрунтування пов'язувати іслам із видінням про вогняні кулі щодо Нашвілла? Як би виправлення вістки про Нашвілл 2020 року узгоджувалося з працею Джозії Літча та Самуеля Сноу? Їхні виправлення були зроблені тоді, коли вони визнали, що ті самі докази, які призвели до першого передбачення, були доказами, що встановили виправлене передбачення.

Доказ ісламу було встановлено задовго до того, як його пов'язали з попереджувальним посланням Нешвілла. Послання ісламу безпосередньо пов'язане з посланням третього ангела. Цей факт ілюструється на підставі кількох біблійних свідчень. Попередження третього ангела являє собою попередження щодо знака влади царя півночі, а попередження ісламу представлено попередженням синів сходу.

Але вісті зі сходу та з півночі стривожать його; тому він вийде у великій люті, щоб знищити й остаточно вигубити багатьох. Даниїла 11:44.

Третій ангел увійшов в історію 22 жовтня 1844 року, коли почала звучати сьома сурма. Сьома сурма є також третім горем ісламу. Повстання 1863 року заглушило лунання сьомої сурми аж до 11 вересня, коли третій ангел зійшов у вісімнадцятому розділі Книги Об'явлення, тоді як величні будівлі Нью-Йорка були повалені дотиком Божої сили.

9/11 було Альфою, або початком часу запечатування, який завершиться Омегою, тобто завершенням запечатування ста сорока чотирьох тисяч під час недільного закону, що невдовзі настане.

11 вересня є альфою часу випробування образу звіра у Сполучених Штатах, який завершується омегою часу випробування образу звіра у Сполучених Штатах, що настає тоді,

коли в Сполучених Штатах примусово запроваджується знак звіра.

9/11 є альфою, або початком, суду над живими, який стосується звіра, що виходить із землі, включно з його республіканськими та протестантськими рогами, і закінчується з настанням недільного закону, що невдовзі прийде.

9/11 є альфою «дня Господнього приготування», який завершується випробуванням щодо дня Господньої суботи.

9/11 є альфою спорудження храму, представленою каменем підвалини; це спорудження завершується, коли омега-верхній камінь буде покладений на храм.

9/11 є альфою третього горя у Сполучених Штатах, що завершується землетрусом з одинадцятого розділу Об'явлення, який є недільним законом, що невдовзі настане. При тому землетрусі третє горе швидко настає. Історія нашвіллських вогняних куль передусе закриттю часу випробування при недільному законі, попри проголошення тих, хто засуджує лаодикійських адвентистів, заявляючи: «Тепер ми загублені».

Книга пророка Йоїла та її сповнення в день П'ятидесятниці висвітлюють полеміку довкола вістки крику опівночі, коли один клас, що не може збагнути помноження пізнання, звинувачує тих, хто розуміє, у тому, що вони сп'янілі. Протистояння п'яниць Єфрема й мудрих — тема, яку часто порушує Боже пророче Слово. Одним із елементів істини є те, що вістка має двоступеневий характер, як це проілюстровано Петром у горниці, а згодом — у храмі. Це представлено судом, що починається з Божого дому, а тоді переходить на тих, хто поза Божим домом. Процес суду також представлений двома голосами вісімнадцятого розділу Об'явлення, де перший голос простягається від 9/11 до недільного закону, а другий голос четвертого вірша знаменує недільний закон. Розрізнення між істинною та фальшивою пророчою вісткою пізнього дощу також ілюструється Іллею, якого Малахія називає тим, хто повернеться безпосередньо перед закриттям часу благодаті.

Символами мудрих і нерозумних на горі Кармель були «мудрий Ілля» та нерозумні пророки Ваала. Ілля — це Петро, а пророки Ваала — це п'яниці Єфрема. Коли ж нерозумні п'яниці будуть явлені як лжепророки Ваала через вилив вогню, народ нарешті відповість: «Господь — Він Бог». Лаодикійські Адвентисти сьомого дня виявляються як такі при сповненні Нешвіллського передбачення. Ті, що перебувають поза адвентизмом і тоді пробуджуються до усвідомлення невірності нерозумних, приходять до переконання, але їхній випробувальний час ще не закрився. Ілюстрація виявлення мудрих і нерозумних дів, представлена Нешвіллською попереджувальною звісткою, є віхою в остаточному досконалому сповненні притчі про десять дів.

Розчарування 18 липня 2020 року визначає вістку, яку слід виправити, та виявляє у межах адвентизму тих, хто має єлей, і тих, хто його не має. Ті, кому бракувало єлею вістки, що застерігає Нешвілл, протиставляються тим, хто має єлей. Із двох класів, які або мають, або не мають єлей вістки, один клас пережив розчарування, представлене першим розчаруванням в історії міллеритів, інший такого досвіду не має. Без розчарування,

прообраз якого даний у досвіді міллеритів, немає що виправляти в будь-якому невдалому передбаченні. Той факт, що передбачення щодо Нешвілла 2020 року ідентифікувало іслам, узгоджується з елементом хибної вістки, який потребує виправлення.

Доказом цього є той факт, що історія, у якій з'являються вогняні кулі Нешвілла, не лише узгоджується з історією першого розчарування міллеритів і подальшого виправлення вістки, але й у тому, що вона розгортається в межах історії, яка починається з прибуття третього ангела 9/11, що позначає прибуття ісламу третього горя, і в тому, що іслам знову пророчо прибуває при події недільного закону — землетрусі одинадцятого розділу Об'явлення. Збереження ісламу у вістці без будь-якого прямого посилення Сестри Вайт на іслам і на попередження щодо Нешвілла ґрунтується на темі цієї історії — ісламі.

У сто п'ятдесят третій статті серії під назвою «Книга Даниїла» ми встановили, що згідно зі свідченням Валаама та ослиці Іслам, представлений ослицею, матиме три основні взаємодії зі Сполученими Штатами в історії від 11 вересня до недільного закону. Ми визначили 11 вересня як першу, а 7 жовтня 2022 року — як другу. Ми зазначили, що перший напад був на духовну славу землю, а другий — на буквальну славу землю Ізраїлю, і що третій напад буде нападом під час землетрусу недільного закону. Ми вказали, що історія Валаама на цьому пророчому рівні носить на собі печатку істини, бо перший і останній напади були спрямовані проти духовної славної землі, а середній — проти буквальної славної землі, що є символом бунту. Тепер ми бачимо, що четвертий удар, який позначає початок вістки Опівнічного крику, відбудеться в духовній слаavnій землі, коли сповняться вогняні кулі Нешвілла. Це означає, що другий удар Валаама та його ослиці є подвоєним: перший із двох припадає на буквальну славу землю, а другий — на духовну славу землю.

Стаття виклала неповну істину, яку Лев із племені Юдиного тепер відкрив як ще одне свідчення пророчого зв'язку ісламу з вогняними кулями Нешвілла. Ще один аргумент на підтримку зв'язку ісламу з тими вогняними кулями міститься в лініях реформи священної історії. Кожний реформаторський рух має властиву лише йому тему, що пронизує увесь реформаторський рух. У реформаторському русі Мойсея йшлося про укладення завіту з обраним народом. У лінії реформи Христа — про Месію. У лінії реформи Давида — про Десять Заповідей і святилище. У міллерітах темою був пророчий час, бо міллеріти несли «звістку часу». З приходом третього ангела 9/11 тему для лінії реформи ста сорока чотирьох тисяч було окреслено як іслам третього горя, сини сходу, осел біблійного пророцтва, бойові коні дев'ятого розділу Об'явлення, східний вітер, саранча та розгнівання народів.

Землетрус одинадцятого розділу Одкровення вказує на іслам третього горя, водночас означаючи завершення звістки Опівнічного Крику. Опівнічний Крик був прообразно представлений тріумфальним входом Христа в Єрусалим, що розпочався з розв'язання осла. Початком Опівнічного Крику в міллеритській історії був приїзд Самуеля Сноу верхи на коні на таборове зібрання в Ексетері. Початок періоду Опівнічного Крику позначений символами ісламу. Є численні свідчення, що підтверджують, що скоригована звістка 18 липня 2020 року включає іслам як складову попереджувальної звістки. Жодної дати не визначено, але вогняні кулі Нешвіла позначають суперечку щодо «нового вина» в останні дні, тож вогняні

кулі Нешвіла включають іслам, але як щодо ідентифікації вогняних куль як ядерної зброї?

Послання має, на підставі багатьох свідків, зберігати визначення ісламу як антагоніста в нападі. Помилка встановлення часу, яку потрібно виправити, типологічно представлена подіями 1840 та 1844 років. Час більше не повинен бути частиною пророчого послання, хоча числа й надалі залишаються його складовою. Помилку, представлену непорозумінням щодо святилища, також слід усунути; але перш ніж її можна буде усунути й включити до виправленого послання, необхідно ідентифікувати помилку, яку типологічно позначало те непорозуміння щодо святилища. Що означало те непорозуміння щодо святилища в попередженні про Нешвіл від 18 липня?

Я стверджую, що відповіді належить шукати у світлі, з якого від кінця 2023 року знімається печать. Три паралельні ряди з одинадцяти розділів, що починаються одинадцятими й закінчуються двадцять другими розділами у Бутті, в Євангелії від Матвія та в Об'явленні, є оновленням Божого завіту зі ста сорока чотирма тисячами. Чи відкидаємо ми Його пропозицію милості, поводячись так, наче не чули Його поклику, чи ж схилиємося й проголошуємо, покладаючись на власну людську силу: «Усе, що Він накаже, я виконаю»? Чи дозволяємо ми Святому Духові вписати Свій закон у наші серця й розуми?

Відповіді також містяться у знятті печаті з трьох віршів дванадцятого розділу книги Даниїла, які представляють час як першу, другу і третю ангельську вістку. Ті три вірші також позначають: у вірші сьомому — 31 грудня 2023 року; у вірші дванадцятому — 18 липня 2020 року; а у вірші одинадцятому представлено період від 1989 року до недільного закону і далі — до закриття часу благодаті. Ці три істини, що містяться в тих трьох віршах, знаходяться саме в тому уривку Писання, де викладено троякий випробувальний процес, який завжди відбувається, коли з пророцтва знімається печать!

Христос не лише зняв печать із потрійного випробування дванадцятого розділу книги Даниїла, але й визначив ці випробування як основоположне випробування, за яким іде храмове випробування, а потім — лакмусовий тест. Далі Він вказав, що основоположне випробування почалося 31 грудня 2023 року і ґрунтувалося на основоположному випробуванні міллеритського руху, представленому тим, що антихрист є символом, який встановлює зовнішнє видіння.

Потім він визначив друге, храмове випробування, представлене видінням Даниїла про Христа в храмі у десятому розділі. Це випробування нині триває. Розпечатання дванадцятого розділу Даниїла, що стосується дат 1989 року, 18 липня 2020 року, 31 грудня 2023 року та недільного закону, включає видіння Риму і видіння Христа. Обидва ці видіння викладені у тому самому видінні, де міститься розпечатання дванадцятого розділу. Три розділи становлять одне видіння, і видіння Христа є храмовим випробуванням у десятому розділі, видіння антихриста є основоположним випробуванням у одинадцятому розділі, а віхи ста сорока чотирьох тисяч у дванадцятому розділі становлять третє, лакмусове випробування, де нерозумні відокремлюються від мудрих, коли багато хто очищується, вибілюється і випробується.

Храмове випробування відкрило світло двадцять третього розділу книги Левіт, що було світлом ковчега завіту, яке є альфа-світлом суботи сьомого дня та омега-світлом суботи сьомого року. Світла альфа- і омега-субот вказують на світло Воплочення. Те світло вказує на те, що Бог приймає людську плоть з метою відновлення поєднання Божества з людськістю, що є ділом, розпочатим Христом 22 жовтня 1844 року; ділом, яке Він нині завершує у суді над живими.

Світло двадцять третього розділу книги Левіт поєднало альфу весняних свят з омегою осінніх свят, щоб сформувати саму історію від 31 грудня 2023 року й аж до закриття випробувального часу для людства. На цій лінії фундаментальне випробування позначене як таке, що настає 31 грудня 2023 року, а храмове випробування визначене як таке, що починається у 2025 році і триває до лакмусового випробування свята сурмлення. Голос у пустелі, що розпочався в липні 2023 року, позначений Святом Опрісноків, яке завершилося через п'ять днів після віхи з трьох частин. Потім настав тридцятиденний період, після якого — віха з трьох частин, а по ній — ще п'ять днів, таким чином ілюструючи три етапи вічного Євангелія. Альфа-віха з трьох частин, після якої слідує п'ять днів, — це перший ангел; тридцять днів — це другий ангел; а омега-віха з трьох частин, після якої слідує п'ять днів до недільного закону П'ятидесятниці, — це третій ангел.

Христос також відкрив світло двадцять третього розділу Книги Левіт, вибудовуючи у храмовий час випробування ковчег завіту. Послання, або ангел, суботи сьомого дня з одного боку ковчега, і ангел сьоморічної суботи з іншого боку ковчега уособлюють покривальних херувимів, що вдивляються в ковчег. В історії запечатання ста сорока чотирьох тисяч подвійне світло тих двох ангелів — суботи сьомого дня та вчення про втілення — становить предмет, який вивчатиметься у вічності.

Звісно, якщо ви не здатні побачити в «семи часах» символ ювілейного року, духовної Емансипаційної прокламації 1863 року, то ви не побачите й того, що альфа- й омега-пророцтвами Вільяма Міллера були «сім часів» і «дві тисячі триста днів». Нездатність розпізнати значущість цих двох пов'язаних часових пророцтв перешкоджає будь-якому визнанню того, що 1798 рік репрезентує «сім часів», а 1844 рік — «дві тисячі триста днів». За такої відсутності знання практично неможливо побачити, що, коли двадцять третій розділ Левіта зводиться рядок на рядок, поєднуючи його перші двадцять два вірші, які встановлюють весняні свята, з останніми двадцятьма двома віршами осінніх свят, то ряд починається із суботи сьомого дня, представленої 1844 роком, а субота, що завершує ряд із сорока чотирьох віршів, є суботою землі, представленою 1798 роком.

Нездатність досягнути взаємозв'язок двох субот засвідчує нездатність побачити, що «сім часів» 1798 року — це людська природа, а «дві тисячі триста днів» 1844 року — Божество. За такої глибокої сліпоти видається майже неможливим розпізнати, що альфа-світло суботи сьомого дня і омега-світло вчення про втілення вказують на діло Христа в поєднанні Його Божества з людською природою палой людини. Діло Христа в поєднанні Його Божества з нашою людською природою є ділом поєднання 1798 року з 1844 роком, бо 1798 символізує людську плоть, а 1844 — Божество.

Людина була створена за образом Божим, маючи вищу й нижчу природу. Вища природа людини є плотська і продана гріхові. Христос дає наверненій душі Свій розум у момент навернення, бо саме в наверненні відбувається виправдання, а бути виправданим — означає бути вчиненим праведним. Нижча природа не може бути викуплена миттєво, а євангельська обітниця щодо нижчої природи полягає в тому, що ми отримаємо прославлене тіло при поверненні Христа. Вища природа — це розум, а нижча — плоть. Вища природа — це пророцтво семи часів, яке завершилося 22 жовтня 1844 року в День Викуплення, коли одночасно залунали сьома сурма і ювілейна сурма. Сім часів нижчої природи закінчилися 1798 року, бо вона не може бути оновлена до Другого Пришестя Христа.

Сім часів 1798 року, сім часів 1844 року і дві тисячі триста років, що завершуються 1844 року, представляють служіння Христа, яке розпочалося 22 жовтня 1844 року. Це служіння мало поєднати Його Божество з людством, але коли в 1844 році мав бути поєднаний храм, складений із людства та Божества, 1798 рік не мав бути включений, бо він представляє двір язичників.

Храмове випробування включає вимірювання храму, і ще на початку історії розпечатування, що розпочалося у 2023 році, розпечатування семи громів визначило історію від першого розчарування до великого розчарування як остаточний і досконалий вияв історії, представленої сімома громами, які, як свідчить натхнення, представляють події, що відбувалися впродовж історії першого й другого ангелів, а також майбутні події, які мали бути відкриті у своєму порядку. Досконале сповнення було вписане в рамки істини, яка була однією з перших одкровень, що з'явилися у 2023 році. Розчарування на початку представляло омега-розчарування, а посередині було таборове зібрання в Ексетері, де мудрі й нерозумні були відділені на підставі «елею» вістки.

Храм міллеритів зводився від розчарування до розчарування; отже, це вказує, що храм ста сорока чотирьох тисяч зводиться від 18 липня 2020 року аж до скоро грядущого недільного закону, де у притчі зачиняються двері, так само, як це сталося 22 жовтня 1844 року. Історія, представлена сімома громами, є тією самою історією, яка подається у світлі дванадцятого розділу книги Даниїла. Світло дванадцятого розділу Даниїла про тисячу двісті дев'яносто днів безпосередньо пов'язане з тридцятирічним періодом, представленим в одинадцятому вірші. Воно також пов'язане з тридцятьма роками, що вирізняються першим представником завіту з обраним народом і пророком, якого було піднято, щоб окреслити перехід завітних взаємин від буквального Ізраїлю до духовного Ізраїлю. Тридцять днів у середині рамки двадцять третього розділу книги Левіт — це ті самі тридцять років першого кроку потрійного завіту Авраама з Богом. Тридцять років з 508 по 538 роки в одинадцятому вірші є символом священства ста сорока чотирьох тисяч.

Тридцять днів у структурі двадцять третього розділу Книги Левіт є частиною сорока днів, протягом яких Христос навчав Своїх учнів віч-на-віч аж до Свого вознесіння. Число тридцять є символом священників, які розпочинали служіння у тридцятилітньому віці. Тридцятирічний період від 508 до 538 років позначає перехід від язичницького Риму до папського Риму і цим самим окреслює перехід лаодикійського священства ста сорока

чотирьох тисяч до філадельфійського священства ста сорока чотирьох тисяч. Перехід відбувається у трьох етапах, що представлені 508 роком, коли «щоденне» було усунене, декретом Юстиніана 533 року, за яким послідував недільний закон 538 року, унаслідок чого перехід було остаточно завершено.

Ті тридцять років представляють період від 1989 року до недільного закону, коли Божий запечатлений філадельфійський народ, як Його храм, буде піднесений на вид усьому світові. Тоді світ розсудить між Христом, Якого представляє Його народ, що посаджений у небесних місцях із Христом і, отже, перебуває в храмі Божому, та людиною гріха, що сидить у храмі Божому, видаючи себе за Бога. Коли незабаром настане недільний закон, робітники одинадцятої години, які також становлять велику множину, постануть перед основоположним випробуванням. Чи є субота сьомого дня Божою суботою, чи Божою суботою є день сонця?

І ось перед ним постала інша сцена. Йому було показано діяння сатани, який приводив юдеїв до відкинення Христа, тоді як вони заявляли, що вшановують закон Його Отця. Тепер він бачив християнський світ під подібним обманом: заявляючи про прийняття Христа, вони відкидали Божий закон. Він чув від священників і старійшин шалений крик: «Геть Його!» «Розіпни Його, розіпни Його!», і тепер чув від учителів, що називають себе християнськими, крик: «Геть закон!» Він бачив суботу попраною, а на її місце запроваджено фальшиве встановлення. І знову Мойсей сповнився подиву й жаху. Як могли ті, що вірують у Христа, відкидати закон, промовлений Його власним голосом на святій горі? Як міг хто-небудь із тих, що боїться Бога, усунути закон, який є основою Його правління на небі й на землі? З радістю Мойсей бачив, що Божий закон і далі вшановується й звеличується небагатьма вірними. Він бачив останню велику боротьбу земних влад, спрямовану на знищення тих, хто береже Божий закон. Він поглядом сягав часу, коли Бог повстане, щоб покарати мешканців землі за їхнє беззаконня, а ті, що боялися Ймення Його, будуть збережені та укриті в день Його гніву. Він чув Божий завіт миру з тими, хто беріг Його закон, коли Він підносить Свій голос зі Своєї святої оселі, і тремтять небеса й земля. Він бачив другий прихід Христа в славі, воскресіння померлих праведників до безсмертного життя, а живих святих, перенесених, не скуштувавши смерті, і як разом вони з піснями радості підносилися до Міста Божого. Патріархи і Пророки, 476.

Велика безліч, що є поганями та працівниками однієї години, підлягає випробуванню підвалини, за яким негайно слідує випробування храму. Чи стане людський храм Риму з людиною гріха тією скелею або тим піском, на якому ви будете свою віру? Чи ж це храм Воплочення, у якому поєднані Божество й людськість, який є храмом ста сорока чотирьох тисяч, що Петро називає «духовним домом»? У тому періоді випробування підвалини й храму переслідування звершить лакмусову пробу третього кроку, і тоді людський випробувальний період закриється.

Лев з коліна Юдиного нині доповнює приховану історію сорокового вірша і ввів ще більше світла через три двохсотп'ятдесятирічні пророцтва Кира, Нерона і Трампа; і зробив це саме в той час, коли Він наголосив на праці проголошення виправленої вістки Нешвіла. Лінія

Нерона визначає рамки остаточного встановлення образу звіра у Сполучених Штатах, а потім і в усьому світі. Лінія Кіра від 457 року до Р. Х. окреслює історію між Рафією та Паніумом, історію між Українською війною та Третьою світовою війною, яка починається, коли Паніум поєднується з Актіумом при скоро прийдешньому недільному законі. Лінія Трампа завершується цього року 4 липня.

Нерон є символом переслідування; церква Смирни окреслює історію, що триває аж до припинення переслідування через 250 років у періоді церкви Пергаму та компромісу. Лінія позначає встановлення образу і тому узгоджується з історією, коли образ Христа встановлюється в Його храмі. «Едикт» є відправною точкою, що веде до першого недільного закону, після чого настають «закриті двері» розділення між Сходом і Заходом, мудрими й нерозумними, пшеницею й куколом та спасеними чи загиблими. «Едикт», що розпочинає період, є також «едиктом», який розпочинає той самий випробувальний період для світу. Отже, «едикт» є першим і останнім. Кожна віха сімнадцятирічної лінії Нерона позначає ескалацію переслідування у кризі недільного закону, що починається з «едикту», чогось на зразок президентського «виконавчого указу».

Три укази Кіра 457 р. до н. е. окреслюють сімнадцятирічний період із трьома віхами наприкінці; так само його окреслюють лінія Нерона та інша лінія Кіра, що завершилися приходом першого, другого й третього ангелів від 1798 до 1844 року. Три кроки Кіра — це битва при Рафії, потім десять років до другого кроку, а далі сім років до битви при Паніоні. Початок і кінець — обидва є битвами, отже, несуть ознаку Альфи й Омеги. Перший десятирічний період репрезентує період випробування, що розпочався 2014 року з Української війни, а другий період завершується через сім років у битві при Паніоні.

Палмоні

Палмоні розпечатав вістку про час міллеритам в історії першого й другого ангелів, і Він розпечатує вістку про числа в історії ста сорока чотирьох тисяч, яка є історією третього ангела.

Символічні пророчі історії, зокрема двадцять два роки від 1776 аж до 1798, представлені повстанням Маккавеїв, визначають причину початку шостого царства і причину завершення п'ятого царства. Двадцять другий президент, Гровер Клівленд, був альфа-президентом, типологічно вказуючи на омега-президента Дональда Трампа, оскільки це єдині двоє президентів, які обіймали посаду у двох непослідовних президентських строках. Трамп є двадцять другим президентом, який здобув другий строк, якщо рахувати разом і тих президентів, що перебравли повноваження в межах строку свого попередника, і тих, хто вдруге був обраний самостійно. Шосте царство біблійного пророцтва розпочалося 1798 року, після двадцяти двох років від Декларації незалежності. Проміжок від 1798 до 2026 року представлений числом 22 на альфа-даті та числом 22 на омега-даті.

Три послідовності з одинадцяти розділів, що починаються з одинадцятого розділу й закінчуються двадцять другим розділом. Кожна з трьох послідовностей із одинадцяти розділів має точну середину, представлену трьома віршами. Книга Буття визначає, коли

"обрізання" було дано як символ завітних взаємин з обраним народом. Це був перший випадок, коли обраному народові було дано знак, що представляє народ Завіту, а в Євангелії від Матвія центральні три вірші окреслюють Сkelю, на якій Христос збудує Свою Церкву. Ті вірші визначають, коли ім'я Симона Барйони було змінено на Петра, що дорівнює ста сорока чотирьом тисячам. Середина послідовності в Об'явленні визначає "завіт смерті", водночас означаючи папство як восьму голову, що є з-поміж семи. Якими, на вашу думку, є наслідки того, що одинадцятий розділ у "Бажанні віків" окреслює послання Івана Хрестителя, а двадцять другий розділ позначає смерть Івана?

Середина тих розділів припадає на сторінку 168, де починається розділ під назвою «Нікодим». Одинадцятий розділ має назву «Хрещення», а двадцять другий — «Ув'язнення і смерть Івана». Одинадцятий розділ є символом смерті, погребіння і воскресіння, так само як сімнадцятий розділ, «Нікодим» і смерть Івана.

Ми продовжимо їх у наступній статті.